DE OORLOG IN HET DUISTER

ROMAN VAN LUDWIG WOLFF

(Vervolg)

Dan volgden weer uren van de bitterste ontnuchtering. Hij was nog geen stap nader tot zijn doel gekomen. Wel had hij allerlei wegen ingeslagen die niet tot resultaten leidden. Hij had verbindingen aangeknoopt met personen die oplichters of afzetters bleken te zijn, verbindingen die slechts geschikt waren hem in de ergste gevaren te storten. Hij moest zich ten slotte bekennen, dat hij zich in een onderneming had gewaagd waartegen hij geheel niet opgewasschen was. Hij begreep dat er een bijzondere gave voor noodig was om met succes spionnage te bedrijven. Die gave bezat hij niet, dat werd hem duidelijk. Hij was een goed soldaat maar als verkenner deugde hij niet. Het scheen hem doelloos en onwaardig, dit groteske leven als pianospeler voort te zetten. Toen hij bericht kreeg dat zijn vriend, die zijn correspondentie met Hedwig doorzond, Rome verlaten moest, besloot hij naar huis terug te gaan.

In den nacht, dat hij zijn besluit aan Anna Hafström wilde mededeelen, kwam een beslissende wending, die zijn plannen verstoorde.

Aan een tafel dicht bij de piano zat een gezelschap officieren, die een weinig opgewonden waren en luid debatteerden. Een dier heeren kende Heinersdorff reeds. Het was de kolonel Korsuchin, een afstootend leelijk mensch met een vaal, stompneuzig gezicht, dat van alle ondeugden doorploegd was. Hij kwam bijna elken nacht in het cabaret en scheen de levendigste belangstelling voor Anna Hafström te hebben, die ook nu aan zijn zijde zat.

De officieren waren in oorlogsstemming. Zij scholden op Duitschland en Oostenrijk. Heinersdorff hoorde in de bitterste woede hun pralende tiraden aan. Elders zaten ook officieren bijeen en spraken over oorlog. Hij herinnerde zich de Vrijdagavonden in het kleine stille café te Weenen. Voor hem was de oorlog steeds als een heilige strijd voor de verdediging van het vaderland geweest. — Hier werd een lichtvaardige misdadige strijd van aanval en verovering gepredikt. Een officier dronk op den dag, dat de heilige Russische vlag van de spits der Stephanskerk waaien zou.

Heinersdorff beefde van smartelijke opwinding. Zijn gezicht was lijkbleek. In zijn vingers trilde het waanzinnige verlangen nu den Radetzkymarsch te spelen. Als de officieren hem een blik hadden toegeworpen was hij zeker verloren geweest. Maar niemand lette op den pianist.

Alleen Anna Hafström zag gespannen en vragend in Heinersdorff's fonkelende oogen terwijl zij met de officieren aanstootte op het succes der Russische vlag.

De pret duurde tot den vroegen ochtend. Voor de officieren heengingen, sprak kolonel Korsuchin langen tijd dringend met Anna Hafström. Heinersdorff hoorde haar ten slotte luid zeggen :

„Ik zal komen."

Nadat het gezelschap vertrokken was kwam Anna bij Heinersdorff, die het pianodeksel sloot.

„Ik zou u gaarne even spreken, mijnheer Brugger."

„Ik ben tot uw dienst."

„Hier is 't niet de geschikte plaats. Wilt u bij mij komen?"

Hij aarzelde een oogenblik.

„U behoeft niet bang te zijn," spotte zij. „Er zal u niets geschieden." Hij lachte en verliet met haar de zaal. „Het is een schandaal," schold zij, „dat de lift nog niet gaat. Drie étages zijn een beetje veel na zoo'n nacht." Zij moest dikwijls staan blijven om op adem te komen.

„Dat hart wil niet meer! Waar is uw kamer?"

„Op de vierde étage."

„Natuurlijk. U moet wel."

Eindelijk waren zij in Anna's kamer. „Gaat u zitten en verontschuldig mij voor vijf minuten. Ik moet een peignoir aantrekken, anders sterf ik."

Voor zij naar de slaapkamer ging, schelde zij den kellner en bestelde zwarte koffie.

„Opdat u niet in slaap valt!" zeide zij tot Heinersdorff. Toen zij terugkwam stond de koffie al op tafel.

„Zoo, nu is het gezellig."

Zij schonk in en vroeg om een sigaret.

Zij keek de rookwolkjes na en scheen haar gast geheel vergeten te hebben.

„Wilt u met mij spreken?" vroeg Heinersdorff.

„Ach ja, vergeef me. Ik zou u gaarne eerst een heel korte geschiedenis uit mijn leven vertellen. De zaak zal u nauwelijks interesseeren, maar ik kan u toch die kleine moeite niet besparen daar u mij anders niet begrijpen zou. Als jong meisje studeerde ik te Petersburg in de muziek. Ik ben uit een aanzienlijke en respectabele familie. Op een bal leerde ik een jong officier kennen. Wij kregen elkaar lief. Wij zouden trouwen. Den ochtend na onze verloving werd ik door de politie van mijn bed gehaald. Ik werd verdacht van nihilistische neigingen en zonder vorm van proces naar Semipalatinsk gezonden. Wilt u nog een kop koffie?"

„Neen," zeide hij met droge stem en staarde Anna Hafström aan.

„U heeft natuurlijk geen idee waar Semipalatinsk ligt," ging zij kalm door. „U kunt u ook niet voorstellen wat een schrik en een ontzetting in dat woord vereenigd zijn, maar daarop komt 't thans ook niet aan. — Na een jaar liet men mij vrij en zette mij over de grenzen. Mijn aanstaande had zich gedood. Uit een afscheidsbrief, die mij in handen kwam, zag ik dat zijn oom mijn verbanning had bewerkstelligd."

Heinersdorff nam haar hand en streelde die.

„Hoe is dat dan mogelijk geweest," vroeg hij.

„In Rusland is alles mogelijk," antwoordde zij zonder ontroering. „Ik ben echter nog niet aan 't einde. Weet u wie de man was die mij naar Semipalatinsk deed zenden en mijn verloofde in den dood joeg? Het is 't individu waarmee ik elken nacht bij de champagne zit."

Hij liet haar hand los.

„Kolonel Korsuchin?"

„De kolonel Korsuchin, chef van den staf van 't 14e legercorps in Warschau, ja". — „Dat begrijp ik niet," fluisterde hij.

„Hij kende mij immers niet. Ik draag ook een anderen naam als vroeger. De zaak is niet moeielijk te begrijpen. Geef me alstublieft nog een sigaret."

„Waarom vertelt u mij dit alles?"

„Wij hebben toch gemeenschappelijke belangen, niet waar?"

„Hoezoo?" vroeg hij onzeker.

Zij lachte.

„Ik denk dat u, nu ik u alles verteld heb, mij ook wel wat van uw vertrouwen kunt geven, kapitein!"

Hij sprong op.

„Blijft u rustig zitten, ik ben een goede vriendin van u."

Hij ging weer zitten.

„U zult nu toch niet meer ontkennen dat wij gezamenlijke belangen hebben. U hebt tot nog toe niets bereikt. Ik wil u helpen." Zijn bloed begon sneller te loopen. „U wilt mij helpen, juffrouw Hafström?"

„Ja. Het is doodeenvoudig. Wanneer u een beetje handig is, is het gevaar voor u zeer gering."

„Ik vrees geen gevaar."

„In de werkkamer van kolonel Korsuchin, op zijn schrijftafel, staat sedert gisteren een stalen cassette die, naar ik vermoed, documenten bevat die voor u van waarde zijn."

„Was u reeds in de woning van den kolonel?" vroeg hij met tegenzin.

„Gisteren, natuurlijk, anders wist ik dat alles niet. Het was maar een beleefdheidsbezoek, dat uw zedelijk gevoel niet behoeft te kwetsen. Ik geloof nu, daar ik niet aannemen kan dat uw eerzucht er zich toe beperkt pianist in een cabaret te zijn, dat u zich in het bezit van het stalen kistje stellen moet.

„Hoe kan ik dat?"

„Ik heb u gezegd dat het tamelijk eenvoudig is. De kolonel heeft mij voor vanmiddag op een thee genoodigd. Ik moet eenige liederen voordragen en een collega meebrengen. Er zullen maar enkele gasten zijn. U moet meekomen om mij aan het klavier te begeleiden."

Zijn oogen fonkelden.

„Ik begrijp 't. Bij die gelegenheid moet ik het kistje meenemen?"

„Dat zou onhandig zijn en gevaarlijk," antwoordde zij op een toon van meerderheid. „U zoudt met uw buit niet ver komen."

„Hoe dan?" vroeg hij vol ongeduld.

„U moet u in den loop van den ochtend een kistje verschaffen dat in grootte en uiterlijk op het oorspronkelijke lijkt. Met die cassette in de hand, die mijn sieraden bevatten kunnen, begeleidt u mij. De slaapkamer van den overste, die mij zal dienen als garderobe, grenst aan de werkkamer waarin zich de documenten bevinden. Zoodra ik mijn liederen heb voorgedragen, kunt u vertrekken. U haalt dan uit de slaapkamer het kistje en bij die gelegenheid kan het omwisselen geschieden."

„Dat is slechte colportageromantiek", zeide hij zachtjes.

„Wanneer u zulk een teer aesthetisch geweten heeft, waarde kapitein," spotte zij, „dan moet u geen spionnage ter hand nemen. Meent u misschien dat uw verkleeding als pianospeler niet ook colportage is? Maar ik wil uw artistieke gevoeligheid niet te na komen. Wanneer u niet wilt, dan laat u 't. Ik dacht u een dienst te bewijzen."

De woorden van den Turk vielen hem in : „Alles is geoorloofd, niets verboden."

„Vergeef me Anna Hafström," verzocht hij, „ik gedraag mij belachelijk. Ik zal gaarne uw raad opvolgen."

„Zoodra u de kist hebt, gaat u naar huis en copieert de documenten die u interesseeren. Wij zijn geïnviteerd tegen 5 uur. Tegen 6 uur kunt u dus vermoedelijk reeds vertrekken en dan heeft u tijd genoeg om de afschriften te maken."

„En wat gebeurt er verder?"

„Ik zal, nadat de andere gasten zijn vertrokken, bij den kolonel blijven. U haalt mij vóór 12 uur, in opdracht van den directeur, voor de opvoering af en brengt 't kistje mede. Bij die gelegenheid zal ik voor de verwisseling zorgen."

Hij keek haar vol bewondering aan.

„Wij moeten alleen met twee mogelijkheden rekening houden," ging ze voort, „die het geheele plan

HET 40-JARIG BESTAAN DER ROTTERDAMSCHE HANDELSSCHOOL.
Ter gelegenheid van het 40-jarig bestaan der Handelsschool te Rotterdam werd verleden week aan het Gemeentebestuur een zeldzaam fraai afgewerkte tegel overgedragen, waarvan wij hierboven een reproductie brengen. (*V.F.B.*)